THE CHURCH WEEKLY

Vol. IX.	SUNDAY 16TH JANUARY 1955	PRICE 2 ANNAS A COPY	NO. 3

A'DAMO DOSAY No.

Father Laurence S. Jackson, M. A. Th,. H. C. F.

I

As often as ye eat this bread and drink this cup, ye do show forth the Lord's death TILL HE COME.
Corinthians XI, 26.

The Bible has one theme only running through its pages; it is the revelation of Jesus Christ. The whole of the Biblical Library is the record of how God wrought salvation for a sin-sick world through his only begotten Son. S. Augustine says that the New Testament lies hidden in the Old, and the Old Testament lies open in the New. How true it is!

Prophets and seers of old looked forward to the day of the coming of the Messiah. The Holy Spirit enabled them to discern, even though dimly, the form of him for whom they looked, and longed and waited. In types and figures they tell us about the Christ, and we can see ourselves how the world was gradually prepared for his advent.

The New Testament tells us how he came, what he taught, and how after his resurrection and ascension, the work which he had begun while he dwelt in a tabernacle of flesh upon earth, was continued by the Holy Spirit in the Catholic church which the Lord founded, and into which inheritance we have succeeded.

The sad thing is, that when he came in flesh so few recognised him. Many flocked to hear him, and the miracles that he wrought, but many urned away; only a few of his disciples remained faithful.

His first coming was ever so still, as a carol hath it, in a stable he came on the first Christmas Eve, the son of a peasant woman, the reputed child of a Nazarene carpenter. What wonderful condescension on the part of him *in whole glory,* "to quote our liturgy, "fiery angels do tremble, and at whose glance spirits do quake!"

How different will be his second-coming! This time there will be no doubt or confusion no questioning or mystery. Every eye shall behold him, all will know him—the faithful and unfaithful, the holy and unholy, the thoughtless and devout, the worldly and heavenly-minded, the self-indulgent and self-denying.

He will come, not in humility, but as a mighty King with hosts of angels in his train. From one end of the world to the other will he be visible, and neither rocks or caves, nor dens of the earth will suffice to hide the presence of the majestic—one, who will come to judge the world in righteousness. There will be no possibility of denial, no turning away of the head, but immediate, awful consciousness of his presnce.

But though all will look upon him, yet what different feelings will fill men's minds. Some will rejoice, but many will be filled with terror.

No-one knows when the Lord will come, but it is certain that "he will come with great glory to judge both the quick and the dead. "In a moment, in the twinkling of an eye" will he appear. How necesary then is it that we should live constantly in a state of preparedness. In a day when we think not of, the angelic voice will proclaim in ringing tones "Behold, the bridegroom cometh." Shall we be ready to go out to meet him, or shall we be, as were the foolish virgins, busy with the merchandise of the world?

So daily, hourly, we should live our life as though every day was our last day on earth. I had a friend who was a member of the great nursing profession It was her habit, as far as possible to completely finish the day's work She used to say something like this. "If the call comes to night, everything must be in order. And sure enough, the call did come unexpectedly. One night she put away her papers, saying that her days' work was completed, and that night she died. And those who took over from her found no ends to tie.

Therefore we must constantly have in mind the second-coming of our Lord, and the Judgement, when man shall give account of even the idle words he has spoken. We must constantly be watching for Christ. For what is all the wealth of the world when set against the eternal verities? What value are the things which moth and rust do corrupt; when placed alongside the incorruptable blessings of heaven? What are the transitory things of earthly life which passeth away when compared with the everlasting things of God, the things which eye hath not seen, nor the ear heard, the things which have not entered into the hearts of man, but which God in his devotion towards men, has prepared for his beloved.

Remember that no matter how great our position in this life may be, it will avail naught, when we stand naked and ashamed before the judgement seat.

Yet we have to live in this world,

we must rule shoulders with the blasphemer, the careless and the ungodly. As followers of our Master we must be prepared to speak up for Christ in the midst of this "naughty" world, and this is no easy thing infact it is most difficult, for the earthly stand and of life is far removed from that which Christ has laid down for his sons and daughters. And though we are in the world, we are not of the world. What then shall we do? Constantly we are assailed by the power of the evil one, and our fuller nature even longs to claim kinship with like natures. We are children of God, it is true but nevertheless, the evil within us is constantly striving to gain the upper hand. How are we to carry on? There is only one answer: We must go to God our Father, who is the source of all strength He alone can help us.

For at our baptism, he gave us the regenerating gift of his Holy Spirit, and made us members of his body, family and kingdom, the Holy Catholic Church. And when we were anointed with the Holy Mooron in the Sacrament of Confirmation, he poured upon us the Holy Spirit's seven-fold gift to make us strong and perfect Christians:- Wisdom, to aid us in our search after God; Understanding, to lead us to knowledge of the truth; counsel, to help us discern the right path; Ghostly-strength, to confirm us in right action. Knowledge, to teach us the will of God; True Godliness to help us to live good lives and Holy Fear to aid us in loving and obeying God as our Father.

Wisdom, Understanding, Counsel and Knowledge enlighten the reason and enable us to apprehend and confess the Faith. Ghostly Strength, True Godliness and Holy Fear, strengthen the will, and enable us to overcome the temptations of the world, the flesh and the devil. Thus by this devine gift, through the Holy Mooron which has received its virtue through the laying-on of apostlic hands, our entire moral nature is rendered capable of advance towards perfection, and we are enabled to increase in the Holy Spirit more and more until we come to God's everlasting kingdom.

In other words God gives us the perfect gift of his heavenly friendship through these two Sacraments. Baptismal grace is supplemented by Penticostal grace. So we are able to take another step, and receive nourishment through the Sacrament of his own life in the Eucharist For in our church Holy Communion always follows the anointing with water and the holy oils. And it is by means of the Eucharist, the Holy Qurbana, on offerings as we call it, that the abiding mesure of Our Lord Jesus Christ is continued to his children.

Eucharistic grace fulfils the grace of Baptism and the grace of Chrisma, so the church in itsthree fold office panoplies the child of God in complete divine armour, and his life can be built up for his heavenly Father.

And later, when that child learns the meaning of sin, and falls into the "slough of despond", God renews his friendship to us through the sacrment of absolution and applyining the merits of his own precious blood to our souls, and sets us once more on the way that leads to life eternal. How long suffering and gentle is our heavenly Father to his children who have erned and strayed from his ways like lost sheep.

Vacation Bible School for Christian Teachers.

Under the auspices of the Alwaye Fellowship House a Bible School for Christian Teachers will be held at Alwaye during the Mid-summer vacation. The duration of the school will be four weeks—from 2nd to 27th May. The teaching staff will consist of the Revd. Dr. K. C. Joseph, M. A., Th. D., Mr Mathew P. John, M A, M. Th., Mr. M. Thommen B. A., and Mr. Paul Verghese B. A., B. D., and others. The Bible School is primarily meant for Christian teachers in our schools and colleges, but a few seats will be reserved for others also. The medium of instruction will be English. For further particulars, please write to:-

M. Thommen B. A.,
Secretary,
Alwaye Fellowship House,
U. C. College P. O.,
Alwaye.

ചർച്ച് വീക്ക്ലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

	രൂ.	ണ.	പ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3	0	0
ഒററപ്രതി	0	2	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

അസ്സീസിയിലെ ഫ്റാൻസിസ് 25

കിരാതത്വം വീണ്ടും വഴി തടയുന്നു

(എം. കുര്യൻ ബി. എസ്‌സി., കോതമംഗലം)

അസ്സീസിക്കുന്നിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തായി, സമതലപ്രദേശത്തിന്റെ ഹൃദയസ്ഥാനത്ത്, ഷിയാജ്ജോനദിയും ടെസ്ക്യോ പുഴയും കൂടിച്ചേരുന്ന സംഗമഘട്ടത്തിൽ കറുത്തിരുണ്ട സൈപ്രസ്സ് മരങ്ങളാൽ ചുററപ്പെട്ട് സാൻ പൗലോ കോൺവെൻറ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ബാസ്റ്റ്യാ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് അരമൈൽ ദൂരെയാണത്. നദീസംഗമഘട്ടം ഒരു ചതുപ്പുനിലമാണെന്നു പറയാം. ദൂരെനിന്നു നോക്കിയാൽ അവിടം മൂടൽമഞ്ഞിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒരു ദ്വീപാണെന്നു തോന്നും. പ്രശാന്തതയുടെ ഒരു നികേതനം. അവിടെ ബനഡിക്ടൈൻ സന്യാസിനിമാർ ഒരു കോൺവെൻറ് സ്ഥാപിച്ചു പാർപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്.

ഓശാന ഞായറാഴ്ചയുടെ പിറേറദിവസം തിങ്കളാഴ്ച അതിരാവിലെ ഫ്റാൻസിസ് ക്ലാരയെ സാൻ പൗലോ കോൺവെൻറിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി, അവിടത്തെ സഹോദരിമാരുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ഭരമേല്പിച്ചു.

സൂര്യനുദിച്ചുയന്നു. സ്ക്കെഫി കുടുംബത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം ആകെ പ്രക്ഷുബ്ധമായി. ബന്ധുജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി. ഒളിച്ചോടി സ്വകുടുംബത്തെ കടുത്ത അപമാനക്കുണ്ടിലാഴ്ത്തിയ ക്ലാരയെ ബലംപ്രയോഗിച്ചെങ്കിലും തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുമെന്ന് ഫേവറിനോപ്രഭു സത്യംചെയ്തു. താമസിച്ചില്ല, അശ്വാരൂഢരായ ഒരുസംഘം യോദ്ധാക്കൾ കടുത്ത രോഷത്തോടെ, ഉഗ്രവ്രതരായി അസ്സീസ്സിക്കുന്നിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു.

അവർ നയോപായങ്ങളെല്ലാം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. സാമദാനങ്ങളൊന്നും ക്ലാരയുടെ മുമ്പിൽ വിലപ്പോയില്ല. അവസാനം അവർ ബലപ്രയോഗത്തിനു് ഒരുമ്പെട്ടു. ക്ലാരാ സാൻപൗലോ കോൺവെൻറിലെ അൾത്താരയുടെ ചവിട്ടുപടിയിൽ കയറി, അൾത്താരയിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുതൂങ്ങി. ഭയാശങ്കകളാലും ശോകവ്യഥയാലും കാതരയായിത്തീർന്ന ഒരു പെൺകൊടി. ഭീഷണിക്കോ ബലപ്രയോഗത്തിനോ താൻ വഴങ്ങുകയില്ലെന്നും, സ്വയം തെരഞ്ഞെടുത്ത ജീവിതപഥത്തിൽനിന്നു തന്നെ വ്യതിചലിപ്പിക്കാൻ യാതൊന്നിനും സാധ്യമാവുകയില്ലെന്നും അവൾ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. സ്വകുടുംബാംഗങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥനകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും മുന്നറിയിപ്പുകളുമൊന്നും അവളെ മനം തിരിപ്പിക്കാൻ പ്രാപ്തമായില്ല.

മദ്ധ്യമയുഗത്തിലെ ഒരു ബാലിക സ്വന്തം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി സ്വപിതാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാനും അനുയായികൾക്കുമെതിരായി പൊരുതുന്ന ഒരു സംഭവം മാത്രമാണോ അത്? അതിൽ കൂടിയ ഒരു സത്യം അതിലന്തർഭവിച്ചിട്ടില്ലേ? നിത്യത കാലത്തിന്മേൽ ഏല്പിച്ച ഒരു ആഘാതമായി അതിനെ വ്യവഹരിച്ചുകൂടേ? ആത്മാവും ലോകവും തമ്മിൽ നടന്ന വിധിനിർണ്ണായകമായ ഒരു മൽപിടുത്തമായി അതിനെ വീക്ഷിക്കരുതോ?

ii

അസ്സീസ്സിക്കുന്നിന്റെ ഇടത്തുമാറി, കുന്നിൻചരിവിന്റെ മുകൾഭാഗത്തോടടുത്ത് ഒരുനിര കർഷകഗൃഹങ്ങൾ കാണാം. അതിനടുത്ത് ഒരു ചെറിയ ചാപ്പലുമുണ്ട്. "സാൻ ഏഞ്ജലോ ഇൻ പാൻസോ" ആണ് ഇവിടം. ഒരു ബനഡിക്ടൈൻ കോൺവെൻറ് ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്നു. സാൻപൗലോയിലെ ആക്രമണവും കലാപവും കഴിഞ്ഞയുടനെ, ഫ്റാൻസിസും ബർണാർഡും ദീർഘകായനായ ഫിലിപ്പുംകൂടെ ക്ലാരയെ സാൻ ഏഞ്ജലോയിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി.

ക്ലാരാ സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു പലായനംചെയ്തിട്ട് പതിനെട്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞു. ഇളയസഹോദരി അഗ്നീസ് വീട്ടുവിട്ടു ഓടിപ്പോയി, ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയുടെ സമീപമെത്തി.

ഇത്തവണ പ്രതികാരം നടത്തിയിട്ടേ അടങ്ങുവെന്ന് ആ പ്രഭുകുടുംബാംഗങ്ങൾ ദൃഢപ്രതിജ്ഞചെയ്തു. പേരെടുത്ത ഒരു പ്രഭുകുടുംബത്തെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾകൂടി ഇത്രയധികം കളങ്കപങ്കിലമാക്കുകയോ? ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുതന്നെ കാര്യം, ഫേവറിനോപ്രഭു, സഹോദരനായ മൊനാൽഡോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ബോസോ എന്നിവരും സുഹൃത്തുക്കളും യോദ്ധാക്കളുമടങ്ങിയ ഒരുസംഘം ഉഗ്രകോപമൂർത്തികളായി അദമ്യമായ വ്രണിതാഭിമാനത്തോടെ കുതിരയോടിച്ചുപോയി, (ഫേവറിനോയുടെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സംഘത്തിന്റെ നായകത്വം വഹിച്ചത് മൊണാൽഡൊ ആയിരുന്നെന്ന് ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു.)

അവർ കോൺവെൻറിനകത്തു കടന്നു, അഗ്നീസിനെ പിടിച്ചുകെട്ടുന്നതിനു് ഉദ്യമിച്ചു. ആ യുവതി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. കുതറി പിടിവിടുവിക്കാൻ അവൾ കഴിവതു ശ്രമിച്ചു. പിടിയും വലിയും വർദ്ധിച്ചതോടെ, ആ യോദ്ധാക്കളുടെ ധീരോദാത്തത അവരുടെ ക്രൂരതയെ മയപ്പെടുത്തി; അവസാനം അവർ ബലപ്രയോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. (അവർ അഗ്നീസിനെ പിടിച്ചുവലിച്ചു കുറെദൂരം കുന്നിൽനിന്നു താഴോട്ടിറക്കിയെന്നും, എന്നാൽ ക്ലാര പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, അഗ്നീസിന്റെ ഭാരം വർദ്ധിച്ചു, ശക്തരായ യോദ്ധാക്കൾക്കുപോലും ദുർവഹമായിത്തീർന്നുവെന്നും പാരമ്പര്യം പറയുന്നു.) സായുധരായ യോദ്ധാക്കളുടെ പിടിവിട്ടതോടെ അഗ്നീസ് സ്വസഹോദരിയുടെ അടുക്കലേക്കോടിയണഞ്ഞു, താൻ ആരാധിച്ചുപോന്ന ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയുടെ ഗാഢാലിംഗനത്തിലമർന്നു.

iii

അസ്സീസ്സിക്കുന്നിന്റെ ഏററവും താഴത്തെ ചരുവിൽ, ഒരു മരക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ ഒരു തിട്ടമേൽ കാണുന്നതാണ് സാൻ ഡാമിയാനോ. വികാരാവേശമോ അത്ഭുതസ്തോഭങ്ങളോ കൂടാതെ അവിടേക്കു ദൃഷ്ടികളെ പായിക്കുവാൻ കേവലം നിർവികാരർക്കു മാത്രമേ കഴിയൂ. ആ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ഒരുസംഘം ആത്മാവിനു ജന്മം നൽകി. അഭൗമികതയുടെ നിശ്ശബ്ദചലനം, സാൻഡാമിയാനോ നോക്കിനിന്നാൽ അനുഭവവേദ്യമാകാതിരിക്കില്ല. വ്യാകുലചിത്തനായ ഒരു യുവാവ് അതിന്റെ പടിക്കലേക്കു നീതനായി. ആ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകുന്ന ഒരു ശബ്ദം ആ യുവാവു കേട്ടു. അതുവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരുന്ന ഏതോ ഉദ്ദേശത്തിനുവേണ്ടി സ്ഥലം പുതുക്കിപ്പണിയണമെന്ന ബോധോദയം അവിടെവച്ചുണ്ടായി. തന്റെ കൂടെനിന്നു തന്നോടൊപ്പം സമരം ചെയ്യുന്നതിനാഗ്രഹിച്ച ഒരു യുവതിയെ എന്തുചെയ്യേണ്ടുവെന്നു വെമ്പിയുഴന്ന ഘട്ടത്തിലും അദ്ദേഹം അവളെ അതേസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അവൾ നാല്പതുവർഷക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർപൊരുതുകൊണ്ടു അവിടെ വസിച്ചു, വിജയം കൈവരുന്നതുവരെ മരണത്തിനു കീഴടങ്ങാൻ അവൾ വിസമ്മതിച്ചു.

എന്റെ ചിന്താവികസനം

ഫാദർ വി. സി സാമുവൽ എം. എ. ബി. ഡി.

അദ്ധ്യായം 4

മലങ്കരസഭക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തിന്?

(തുടർച്ച)

മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനടിസ്ഥാനമായി ഞാൻ കണ്ട ആദർശം സംക്ഷിപ്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഓർത്തഡോക്സ് വേദശാസ്ത്രതത്വത്തിൽ നിന്നണുവും വ്യതിചലിക്കാതെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ചുറ്റുപാടുകൾക്കനുസരണമായി വികസിക്കുകയും, ഒരു വിദേശ മേൽക്കോയ്മയുടെ ന്യായരഹിതമായ നിയന്ത്രണത്തിനതീതമായി ഇൻഡ്യൻ സാഹചര്യങ്ങളിൽ സുവിശേഷഘോഷണം നിർവഹിച്ചു വളരുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള അവകാശമാണ്. ഈ അവകാശം നമുക്കുണ്ടെന്നു പറയുന്നതും സനാതന വിശ്വാസാടിസ്ഥാനവും തമ്മിൽ യാതൊരന്തരവും ഞാൻ കണ്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ അവകാശം അംഗീകരിക്കപ്പെടണമെന്നു പറയുമ്പോൾ അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയർക്കീസു ബാവായുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷത സ്വീകരിക്കാതെ നാം സഭയായി പരിഗണിക്കപ്പെടുക പോലുമില്ലെന്നുള്ള വാദം ഒരു രോമാഞ്ചത്തോടെയല്ലാതെ കേൾക്കുകതന്നെയുമെനിക്കു സാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നു. കേവലം ഭരണപരമായ മേൽക്കോയ്മയോടു മാത്രമല്ല എനിക്കു വിരക്തിയുണ്ടായതെന്നു മുകളിൽ വിവരിച്ച സംഗതികളിൽ നിന്നും വ്യക്തമായിക്കാണുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ അഭിപ്രായംമൂലം ഏക സഭയെ ദേശീയസഭകളായി വേർതിരിച്ചുനിർത്തണമെന്നല്ലായിരുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. ദൈവം സഭയെക്കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന സേവനനിർവഹണമാണ് ഓരോ നാട്ടിലെയും സഭ സർവപ്രധാനമായിക്കരുതേണ്ടതു്. അതുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ മറ്റെങ്ങുമുള്ള സഭയുമായി ബന്ധമില്ലാതെ ഒരു ദേശത്തെയും സഭക്കു നിൽക്കുവാനവകാശമുണ്ടെന്നല്ല അർത്ഥം. വേദശാസ്ത്രപരമായ ഐക്യത്തിൽ മാത്രം യോജിച്ചിരുന്നാൽ ഓരോനാട്ടിലെയും സഭക്ക് ഇതര നാടുകളിലെ സഭകളുമായി ബന്ധം പുലർത്താവുന്നതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ സഭയുടെ ഐക്യത്തെ ഈ വിധത്തിൽ മാത്രമേ പൗരസ്ത്യസഭകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുള്ളു. ഇതിനെതിരായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഏകസഭ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയാണ്. ആ സഭയുടെ തത്വം നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയമല്ലാത്തതിനാൽ അതു വിടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അന്ത്യോക്യാപാത്രിയർക്കീസുബാവാ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുന്ന വിദേശത്തെ സുറിയാനിസഭയുമായും, വേദശാസ്ത്രപരമായി നമുക്കു യോജിക്കാവുന്ന മറ്റെല്ലാ സഭകളുമായും സമ്പർക്കബന്ധം (inter communion) മാത്രം പുലർത്തി നാം പുരോഗമിച്ചാൽ മതിയെന്നായിരുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. സഭാസമാധാനാലോചനകളിൽ കാതോലിക്കോസു കക്ഷി ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ലെന്നു ഞാൻ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. ഈ ചിന്തകൾക്കു പിമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതു സഭയുടെ സേവനലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വല്പമായ പരിജ്ഞാനമല്ലാതെ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെയോ മറ്റൊരുടെയെങ്കിലുമോ നേരെയുള്ള ബഹുമാനക്കുറവോ അനാദരവോ അല്ലായിരുന്നു.

ഞാൻ കണ്ട ആദർശങ്ങളല്ല കാതോലിക്കോസുകക്ഷിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാദത്തിനടിസ്ഥാനമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. വിശദാംശങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു സത്വരനടപടികൾ സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിലും അവയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു സഭക്കു പുരോഗമിക്കാവുന്നതല്ല. അവയെ അവഗണിക്കുന്ന പക്ഷം നമുക്കു ഭരണപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെങ്കിലും, മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ സുറിയാനി സഭയുടെ പ്രത്യേകമായ നിരവധി പിടിവാടുകൾക്കു വിധേയരായിട്ടായിരിക്കും നാം കഴിയുന്നതു്. ഉദാഹരണമായി മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെ സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രപരമായ പ്രത്യേക പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു കാലത്തെഴുതിയ ഹുദായകാനോനും വേദശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും, ആരാധനക്രമങ്ങളും, നാനാവിധ പാരമ്പര്യങ്ങളും അതേപടി നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതാണു സനാതനവിശ്വാസത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നു നാം വാദിക്കേണ്ടിവരും. അതെത്രയോ അബദ്ധമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. അവ അതേപടി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു പോരുന്ന ഏകസഭാവിഭാഗം യാക്കോബായസുറിയാനിസഭ മാത്രമാണ്. പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ [illegible] പ്രകാരേണയും പ്രഥമഗണനീയമായ പൗരസ്ത്യഓർത്തഡോക്സ്സഭ (ഗ്രീക്കാഷ്യനാദിയായ സഭകളുടെ സമൂഹം) യാക്കോബായസഭയെയോ ആ സഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളെയോ അംഗീകരിക്കുന്നതേയില്ല. ഹുദായകാനോൻ, വേദശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, ആരാധനക്രമങ്ങൾ ആദിയായവ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഓർത്തഡോക്സിയുടെ ലക്ഷണമെങ്കിൽ ആ സഭക്കു "ഓർത്തഡോക്സ്" എന്ന പേരന്വർത്ഥമല്ലായെന്നു നാം പറയേണ്ടിവരും. മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെ യാക്കോബായ സുറിയാനിസഭ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കുന്നതു ഈഗുപ്തായസഭയും അർമ്മേനിയൻ സഭയും മേൽവിവരിച്ച സംഗതികളിൽ മിക്കതും തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഹുദായകാനോൻ നമ്മുടെ ആരാധനക്രമങ്ങൾ മറ്റു പല പാരമ്പര്യങ്ങൾ ആദിയായവ സംബന്ധിച്ച് ഈ സഭകളും സുറിയാനിസഭയും തമ്മിൽ യാതൊരുവിധ യോജ്യതയുമില്ല.

മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെ യാക്കോബായ സുറിയാനിസഭയെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കു

ക്ലാരക്കും ആഗ്നീസിനും വസിക്കുന്നതിനു പാർപ്പിടമൊന്നുമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ബനഡിക്റ്റൈൻ സന്യാസിമാർ, സാൻഡാമിയാനോ ചാപ്പലും പുരോഹിതവസതിയും അവർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാമെന്ന് ഫ്റാൻസിസിനെ അറിയിച്ചു. ഇതൊരു ദൈവനടത്തിപ്പായി ഫ്റാൻസിസിനു അനുഭവപ്പെട്ടു. ദൈവം എത്രയോ നല്ലവൻ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണാകടാക്ഷത്തെ എന്തിനു സംശയിക്കണം? അത്യാവശ്യസന്ദർഭത്തിൽ പ്രാർത്ഥനക്കു ലഭിച്ച ഈ മറുപടി ഫ്റാൻസീസിനെയും സഹോദരിമാരെയും കോൾമയിർക്കൊള്ളിച്ചു.

അങ്ങനെ ക്ലാരയും ആഗ്നീസും സാൻഡാമിയാനോയിൽവന്നു പാർത്തു. ശുചിത്വമുള്ള ഒരു കൊച്ചുഗൃഹം അതിലളിതമായ ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ട് അവർ അവിടം സജ്ജീകരിച്ചു, വാസയോഗ്യമാക്കി. ഗൃഹത്തോടു തൊട്ട് അവരൊരു പൂന്തോട്ടവും വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. പലതരം പൂച്ചെടികളും പടരുന്ന വള്ളികളും ക്ലാര നട്ടുവളർത്തി. വയലറ്റും റോസും ലില്ലിയും പുഷ്പിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കാണുക നയനാനന്ദകരമായിരുന്നു. സാൻഡാമിയാനോയുടെ അരഭിത്തിയിൽനിന്ന് താഴ്വരയുടെ കുറുകെ നോക്കിയാൽ പോർട്ട്യാങ്കുല ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടും.

പറയേണ്ടതുണ്ട്. 451—ൽ കൂടിയ കൽക്കദ്ദൂൻസുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ ഏകസ്വഭാവമേയുള്ളു എന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ കഴിയുന്ന മൊണോഫിസ്സായസ്വഭാവിഭാഗങ്ങളിലുൾപ്പെടുന്നതാണ് യാക്കോബായസുറിയാനിസഭ. ആ സഭയുടെ വിശ്വാസവ്യാഖ്യാനം വിശദമാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നില്ലെങ്കിലും ഗ്രീക്കു റോമൻസ്വഭാവഭാഗങ്ങളതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൻെറ മദ്ധ്യഘട്ടം മുതൽ സിറിയാ പാലസ്റ്റൈൻആദിയായ മദ്ധ്യപൂർവദേശങ്ങളിൽ വികസിച്ച മൊണോഫിസ്സായ ദേശീയസഭയാണ് മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെയാക്കോബായ സുറിയാനിസഭ. മൊണോഫിസ്സായ വിശ്വാസാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈജിപ്തിൽ വികസിച്ച അവിടത്തെ ദേശീയസഭയാണു ഈഗുപ്തായസഭ. അർമ്മേനിയാസഭയും പുരാതനഅർമ്മേനിയായിൽ മോണോഫിസ്സായ വിശ്വാസമവലംബിച്ച് അവിടത്തെ ദേശീയസഭയായിവികസിച്ചു. ഈ മൂന്നു സഭകളും തമ്മിൽ പാരമ്പര്യങ്ങൾ, ആരാധനാക്രമങ്ങൾ, കാനോൻനിയമങ്ങൾ ആദിയായ മിക്ക കാര്യങ്ങളിലും യാതൊരു യോജ്യതയുമില്ല. എങ്കിലും അവ അന്യോന്യം ഏകസത്യസഭാവിഭാഗങ്ങളായി കരുതിപ്പോരുന്നു. എന്താണിതിൻെറ അർത്ഥം? ഓരോ നാട്ടിലെയും സഭയ്ക്ക് അതതു നാട്ടിലെ കാലദേശസ്ഥിതികൾക്കനുസരണമായി വികസിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നല്ലേ? ഇന്ത്യൻസാഹചര്യങ്ങളിൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിച്ചു വളരുവാനുള്ള അവകാശം നമ്മുടെ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കണം. ഇതാണ് മലങ്കര സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു നിദാനമായി ഞാൻ കണ്ട ദർശനം.

ഈ ആദർശങ്ങൾ കാതോലിക്കോസ് കക്ഷിയിൽപെട്ട ചിലരോടെല്ലാം ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചർച്ച്‌വീക്ക്‌ലി വഴി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ചില ലേഖനങ്ങളിൽ ഈ ആശയങ്ങൾ കുറേയെല്ലാം ഞാൻ തുറന്നെഴുതിയിട്ടുമുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ആ കക്ഷിയിൽ ഇന്ന് അല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഈ ആശയങ്ങൾ പ്രബലപ്പെടുമെന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സംശയവുമെനിക്കില്ലായിരുന്നു. അതിനാലാണ് ആ കക്ഷിയോടു വേഴ്ച പുലർത്തണമെന്നു ഞാനുദ്ദേശിച്ചത്. കാതോലിക്കോസുകക്ഷിയുമായി സഹകരിക്കുവാനിടയായ സാഹചര്യം അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളാം.

ദുഃഖനിമഗ്നരോട്

ജെ. സി.

II

ഒരു കാലത്ത് ആ മഹൽസ്ഥാപനത്തിൻെറ പ്രധാനഭാരവാഹിത്വം വഹിച്ചിരുന്ന വന്ദ്യനായ.... തൻെറ മുറിയിൽ ഇരിക്കുക ആയിരുന്നു. ഏക വത്സല പുത്രൻെറ നിര്യാണംമൂലം അതീവദുഃഖിതനായ ഒരു പിതാവ് കണ്ണീരോടും കഠിനമായ ഹൃദയവ്യഥയോടുംകൂടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ചോദിച്ചു. ‘‘എൻെറ പ്രിയ മകൻെറ ജീവൻപോയ അവസരത്തിൽ ദൈവം എവിടെ ആയിരുന്നു.’’ ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം ആത്മനിവേശത്തോടെ പ്രതിവചിച്ചു ‘സ്വന്തപുത്രനെ ക്രൂശുമരണത്തിനു ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ എവിടെ ആയിരുന്നുവോ അവിടെ.’’

നാം വേദന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ പിതാവായ ദൈവവും വേദന അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. വേദനയും, ദുഃഖവും ഹൃദയവ്യഥയും ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അതു ദൈവമഹത്വത്തിനായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താം. അവസ്ഥ പരിയായി ജീവിക്കാം, നമ്മെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനാവശ്യമായ ധൈര്യവും ബലവും കണ്ടെത്താം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്മുടെശക്തിക്കപ്പുറമായ വ്യഥ സഹിക്കുവാൻ ദൈവം നമ്മെ കൈവിട്ടു കളകയില്ല. നമുക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരായി കടന്നുപോയവർ പൂർത്തിയാക്കാതെ വിട്ടിട്ടുപോയ ജോലി തുടർന്നു നിർവഹിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കർത്തവ്യമത്രേ. നമുക്കു സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി നമുക്കു ചെയ്യാവുന്ന ഏററവും വലിയ സംഗതി ആർഭാടപൂർവമുള്ള ശവസംസ്കാരമോ, വിലയേറിയ ശവകുടീരമോ ഒന്നുമല്ല. എന്നാലോ അവർക്കു നിറവേററുവാൻ സാധിക്കാതെപോയ മോഹനാദർശങ്ങൾ സഫലമാക്കുവാൻ നാം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ശ്രമിക്കുകയാണു നാം ചെയ്യേണ്ടതു.

അതിനു ചിലപ്പോൾ ഒരു ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻവേണ്ടി വന്നേക്കാം. വൈദ്യപഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ സ്വന്തപുത്രൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി ശസ്ത്രക്രിയകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഡോക്ടരുടെ കഥ എൻെറ സ്മരണയിൽ വരുന്നു. ഒരു ദിവസം ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ ഭിഷഗ്വരൻ പെട്ടെന്നു താഴെ വീണു മൃതിയടഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഒരു ഹൃദ്രോഗി ആയിരുന്നുപോലും. ആ യുവാവു തൻെറ വത്സല പിതാവിനെ ഒന്നു നോക്കി. തൽക്കാലം തൻെറ ജോലി അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പിതാവിങ്കലേക്കു തിരിയുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായി. എങ്കിലും ചരമമടഞ്ഞ പിതാവിനു തന്നെക്കൊണ്ടു പെട്ടെന്ന് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സ്മരിച്ചു. തൻെറ ആ നിമിഷത്തിലെ പ്രധാന കർത്തവ്യം മേശപ്പുറത്തു കിടക്കുന്ന രോഗിയുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ച് അതിലേക്കു തൻെറ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചു. തൻെറ പിതാവു വിട്ടിട്ടു പോകുവാൻ നിർബന്ധിതനായ ജോലി തുടർന്നു ചെയ്യുകയായിരുന്നുവല്ലൊ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കർത്തവ്യവും.

നാം ദുഃഖനിമഗ്നരാകുമ്പോൾ ക്രിസ്തുമതത്തിലെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളിലൊന്ന്—അന്തിമവാക്കു മരണത്തിനുള്ളതല്ല എന്ന തത്വം—വിസ്മരിച്ചു കളയരുതു. മരണം മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറ അന്ത്യമല്ലല്ലൊ, ആരംഭം മാത്രമാണ്. ദൈവത്തിൻെറ അതിഥി ആയി നിത്യതയിൽ ജീവിക്കുവാനായി വിശാലവും മനോഹരവുമായ ജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള വാതിൽ മാത്രമാണു മരണം.

ആകാശത്തിൻ കീഴിലുള്ള സർവ മതങ്ങൾക്കും മരണത്തെപ്പററി എന്തെങ്കിലും പറയുവാനുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുമതം മരണത്തെപ്പററി പറയുന്നതെന്താണ്? ഇതവസാനമല്ല. ദൈവത്തോടുകൂടെയുള്ള മനോഹരജീവിതത്തിങ്കലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവേശനദ്വാരം മാത്രമാണിതു് എന്നത്രെ. അതേപ്രകാരമുള്ളതെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പറവാൻ എനിക്കറിവാൻ പാടില്ല. അതറിവാൻ എനിക്ക് ആകാംക്ഷയുമില്ല. ഈ ലോകജീവിതം ഏതുപ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിശക്തി എൻെറ മാതാവിൻെറ ഉദരത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലൊ. ഈ

(ശേഷം 8-ാം പേജിൽ)

വാരപഞ്ചാംഗം

	ജനുവരി	മകരം
ഞായർ	16	3
തിങ്കൾ	17	4
ചൊവ്വാ	18	5
ബുധൻ	19	6
വ്യാഴം	20	7
വെള്ളി	21	8
ശനി	22	9

Thought for the Week

The most influential of all educational factors is the conversation in a child's home.

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

രാജാജി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി നാല്പത്തിയെട്ട് ജനുവരി 30-ാംതീയതിക്കുമുമ്പുള്ള ഏകദേശം അര ശതാബ്ദത്തെ ഇൻഡ്യൻ ദിനപ്പത്രങ്ങൾ എടുത്തുനോക്കിയാൽ എന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തു ജീവിതത്തിന്റെ ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുകയോ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയോ, ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സുശക്തനാദത്തിന്റെ മാറ്റൊലി പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ടുകാണാതിരിക്കയില്ല. ഇൻഡ്യൻ രാഷ്ട്രീയ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ അമ്പതിൽപരം വർഷങ്ങൾ പ്രഭാപൂരം വീശിയ ആ തേജോഗോളം അപ്രത്യക്ഷമായതു് ആ ജനുവരി 30-ാം തീയതിയാണല്ലോ. അന്നുവരെ ദിനംപ്രതി അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുള്ള ബഹുശതം രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭണപ്രസംഗങ്ങളും ഗ്രാമോദ്ധാരണ പ്രഭാഷണങ്ങളും പ്രാർത്ഥനായോഗ ഉപദേശങ്ങളും ദിനപത്രങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു. ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുമായി വലിയ ബന്ധമോ, പൊരുത്തമോ ഇല്ലെന്നു സാമാന്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ചില ജീവിതവൃത്തികൾ ഉണ്ടു്. വാണിജ്യ വ്യവസായ രംഗങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലങ്ങൾആദിയായവയിൽ ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങൾക്കു അത്ര വലിയ സ്ഥാനമില്ലെന്നാണു് ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അങ്ങനെ വല്ലതുമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കയോ ശഠിക്കുകയോചെയ്യുന്നവർ ആ രംഗങ്ങളിൽ പരാജയമടയുമെന്നാണു വയ്പു്. ആ ധാരണയെ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തു നിന്നു് അടിച്ചോടിച്ചതു് മഹാത്മജിയായിരുന്നു. ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ജീവിതമില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം ധരിച്ചു, വിശ്വസിച്ചു. അതനുസരിച്ചു ജീവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ പ്രസംഗത്തിലും സത്യവും അഹിംസയും ഈശ്വരവിശ്വാസവും പറയാത്ത അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഇന്ത്യൻ ദിനപ്പത്രങ്ങൾ എടുത്തുനോക്കിയാൽ ജീവിതത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റി കരുത്തോടുകൂടിയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ വളരെ വിരളമായി മാത്രമേ കാണുക പതിവുള്ളൂ. ഡോക്ടർ രാജേന്ദ്രപ്രസാദ് ഡോക്ടർ രാധാകൃഷ്ണൻ, രാജാജി എന്നിവരാണു് ആദ്ധ്യാത്മിക വശങ്ങളെപ്പറ്റി ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഗാന്ധിജിയുടെ പിന്നടികളിൽ നിന്നു സംസാരിക്കാറുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരിൽ പലരും ഇസ്സങ്ങളുടെ തത്വപ്രലോഭനങ്ങളിൽ കിടന്നു ഉഴയുകയാണു്. ഇവർ ഈശ്വരദത്തമായ ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റി രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ രംഗങ്ങളിൽ പ്രപ്രസംഗിക്കാറുണ്ടു്. രാജാജി കഴിഞ്ഞയാഴ്ച നാഗപ്പൂർ സർവകലാശാലാ കോൺവക്കേഷനിൽ (ബിരുദദാനസമ്മേളനത്തിൽ) പ്രസംഗിക്കുകയായിരുന്നു. ലണ്ടൻ സർവകലാശാലയിലെ റോയൽ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് ഓഫ് ഇന്റർനാഷനൽ അഫയേഴ്സ് എന്നസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ആർനോൾഡ് ടോയൻബി പത്തു വാല്യങ്ങളിൽ അഖിലലോക ചരിത്രത്തെ ക്രോഡീകരിച്ചു് മഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ മഹാഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണു് നാഗപ്പൂർ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രദ്ധ ദൈവത്തിലേക്കും ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളിലേക്കും അദ്ദേഹം ക്ഷണിച്ചതു്. "ദൈവത്തിനെ ആത്മാർത്ഥമായി അന്വേഷിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു് അവിടത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അപ്പഴപ്പോൾ ഭാഗികമായി ലഭിക്കുന്ന ദർശനങ്ങളാണു് ചരിത്രം. ഈശ്വരനെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ സുവ്യക്തമായ ദർശനങ്ങൾപോലും ഭാഗികമായ പ്രകാശശകലങ്ങൾ ആണു്. ദൈവികദർശനത്തിനു പല വീക്ഷണ നിലപാടുകൾ ഉണ്ടു്. ചരിത്രകാരന്റേതു അവയിൽ ഒന്നു മാത്രമാണു്. വിവിധ സിദ്ധിവിശേഷങ്ങളും അനുഭവങ്ങളുമുള്ള ആത്മാക്കൾക്കു് ദൈവത്തിന്റെ ഭാവനാഗോചരമല്ലാത്ത അമാനുഷികപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി വിവിധതരത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ദർശനശകലങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണു് ചരിത്രകാരന്റേതു്. ചരിത്രകാരനെക്കൂടാതെ ജ്യോതിശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ഫിസിക്സ് ശാസ്ത്രകാരൻ, കണക്കു വിദഗ്ദ്ധൻ, കവി, മിസ്റ്റിക്കു്, ദീർഘദർശി, പുരോഹിതൻ, ഭരണധുരന്ധരൻ, അഭിഭാഷകൻ, സൈനികഭടൻ, മുക്കുവൻ, നായാട്ടുകാരൻ, ആട്ടിടയൻ, കർഷകൻ, കമ്മാളൻ, എഞ്ചിനീയർ, വൈദ്യൻഎന്നിങ്ങനെയുള്ള ഹാജർ വിളികൾ കൊണ്ടു് വളരെ പേജുകൾ നിറക്കാം. അത്രയ്ക്കു വിപുലവും വിവിധവുമാണു് മനുഷ്യരുടെ ജോലികൾ. അവരുടെയെല്ലാം ഈശ്വരനെപ്പറ്റിയുള്ള ദർശനഫലങ്ങൾ ഇടുങ്ങിയതും ദുർബലമായതുമാണു്. ഈ വിവിധവീക്ഷണനിലപാടുകളിൽഒന്നു മാത്രമാണു ചരിത്രകാരന്റേതു്. എന്നാൽ മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ യാഥാർത്ഥ്യമായ ഈശ്വരനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗികദർശനത്തിൽ ചരിത്രകാരനും അപ്രധാനമല്ലാത്ത സംഭാവനകൾ നൽകുന്നുണ്ടു്."

ഈ ഉദ്ധരണം രാജാജി നൽകിയതു് ചരിത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി പറയാനല്ലെന്നും, ലോകത്തെയും ഈശ്വരനെയും പറ്റി ലോകപ്രസിദ്ധനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ എന്തു ചിന്തിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കാൻ മാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു. മഹാചിന്തകനും പണ്ഡിതനുമായ ടോയൻബി ദൈവം ഒരു മൂഢവിശ്വാസമാണെന്നു ധരിച്ചുവച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു് രാജാജി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു്. നാം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ദൈവവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പ്രവർത്തനമാണെന്നുള്ള ഒരുമനോബോധ്യം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും വിലയും വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നു പുതിയ ബിരുദധാരികളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. പ്രൈമറിസ്കൂളും, ഹൈസ്കൂളും, കോളജും കടന്നു ജീവിതരംഗത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നവർ സർവവും അറിഞ്ഞുവെന്ന മിഥ്യാബോധം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതു രസകരമായ പല ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണു്. "നിങ്ങൾ ഒരു കർഷകനെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അവനു കാലാവസ്ഥകൾ, വിത്തു്, മണ്ണു്, കന്നുകാലി, വളം മുതലായവയെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നതിന്റെ ശതാംശം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല. അതുപോലെ ഒരു ആശാരിക്കു തടിയെപ്പറ്റിയോ അവന്റെ കണക്കുകളെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നതൊന്നും നിങ്ങൾ അറിയു

കയില്ല. അവന്റെ ജോലിയുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി പ്രസംഗിക്കാൻ ഒരുപക്ഷേ സാധിച്ചെന്നു വരാം. എന്നാൽ ആശാരിപ്പണിയെപ്പററി ഒരു ചുക്കും നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങനെ ഒരു നെയ്ത്തുകാരനും നിങ്ങളെക്കാൾ അവന്റെ ജോലിയെപ്പററിയും നൂലിനെപ്പററിയും അറിയാം. ഒരു യുവബിരുദധാരി ബസ്സാറിൽ ധാന്യക്കടയിലോ, സസ്യാദികൾ വില്ക്കുന്നിടത്തോ ചെന്നാൽ യാതൊരു സ്കൂളിലും കോളജിലും കേറാത്ത ഒരാളുടെ സഹായം അവനു വേണ്ടിവരും. പരമാർത്ഥത്തിൽ ജീവിതവശങ്ങളിൽ ഒന്നിലും അവനു യാതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ.” ഉത്തമമായ പെരുമാററവിശേഷങ്ങൾ നാം ഈശ്വരചൈതന്യത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ ആണെന്ന് ഓർത്താൽ താനെ വന്നുകൊള്ളുമെന്നാണു രാജാജി പറഞ്ഞതു്. “നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു സ്മരിക്കുക. നിങ്ങൾ പരാജയമെന്നു ഗണിക്കുന്ന സംഗതികൾ പോലും അപ്പോൾ നിങ്ങളെ ഭഗ്നാശയപ്പെടുത്തുകയില്ല. “മതം നമുക്കെല്ലാവർക്കും ആവശ്യമാണ്. ഞാൻ മതമെന്നു പറയുന്നതു് ഇതാണ്. ഒന്നാമതായി ആത്മാവ് അനശ്വരമായ ഒരു ജീവിതവസ്തുവാണ്. ശരീരത്തിനും ജീവനും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതു് ആത്മാവാണ്. ക്രിസ്തുമതവും ഹിന്തുമതവും ഇസ്ളാമും യഹൂദമതവും അങ്ങനെയാണു പഠിപ്പിക്കുന്നതു. രണ്ടാമതായി നമ്മെ ഭരിക്കുന്നതു് ഒരു പരമനിയമമുണ്ട്. ഹിന്തുക്കൾ അതിനെ “കർമ്മ”മെന്നു പറയും. എല്ലാ വിചാരങ്ങളും വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ആത്മാവിന്റെ യാത്രയ്ക്കു രൂപം കൊടുക്കുകയും ആ യാത്രയിൽ തെററിവയ്ക്കുന്ന കാൽവയ്പിനു പ്രവൃത്തിയോടുകൂടിയ ആത്മാർത്ഥമായ മാനസാന്തരം പരിഹാരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂന്നാമതു ദൈവത്തോടു കളങ്കമില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന അഭ്യർത്ഥനകൾക്കു കൃപ ലഭിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അഭ്യർത്ഥനകളുടെ ആത്മാർത്ഥതയോടു മനസ്സും പ്രവർത്തനങ്ങളും യോജിച്ചിരിക്കണം. ഭരിക്കുന്നവനായ ദൈവം സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതാണു ഭക്തിനിഷ്ഠയുള്ള ഏവരും ഏതു മതക്കാരായാലും വിശ്വസിക്കുന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റംഗമായിരുന്ന സർ ബർട്രണ്ട് വാട്ട്സൺ 13 കൊല്ലം ലണ്ടൻ ചീഫ് പോലീസ് മജിസ്ട്രേട്ടായിരുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നു ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതു രാജാജി ഉദ്ധരിച്ചു. “താഴ്ന്ന ആദായമുള്ളവരുടെ ആദായം അടുത്ത കാലത്തു വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മോഷണവും അക്രമങ്ങളും വളരെ വർദ്ധിക്കയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അതിന്റെ പ്രധാന കാരണമായി സർ വാട്ട്സൺ പറയുന്നതു് അനേകരുടെയും ജീവിതത്തിൽ മതത്തിനുണ്ടായിരു സ്വാധീനം വളരെ കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടാണെന്നാണ്. ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ സർവപ്രധാനങ്ങളെന്നു കരുതാത്ത ജീവിതത്തിൽ അവയുടെ ലംഘനം നീതീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണു നടക്കുന്നതു്, “സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി നല്ലതാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുടെ പ്രയോജനം നമുക്കു കിട്ടണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നവരും പരസ്പരം നന്മ ചെയ്യുകയും തിന്മയെ വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരും ആകണ”മെന്നാണു രാജാജി ഉപസംഹരിച്ചതു്. ഈശ്വരൻ മൂഢവിശ്വാസത്തിന്റെയും ഭയത്തിന്റെയും ഫലമാണെന്നുള്ള ആശയം തെററാണെന്ന് ഇപ്പോൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം വിവരിച്ചു. ശാസ്ത്രീയകണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ പരമോന്നതശൃംഗങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു് ഒരു മഹാപിളർപ്പാണെന്നും ആ പിളർപ്പു നികത്തുവാൻ ഈശ്വരനെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നും അവർ കരുതുന്നു. ഈ തലമുറയിലെ ഒരു മഹാബുദ്ധിശാലിയെന്നു പേരെടുത്ത രാജാജിയുടെ ഉൽബോധനം ബുദ്ധിശാലികൾ എന്നു വിചാരിക്കുന്ന യുവാക്കൾ ശ്രദ്ധിക്കുമോ?

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതം

(എം. ററി.)

“അവൻ ഒരു സ്ഥലത്തു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു; തീർന്നശേഷം ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുത്തൻ അവനോടു്: കർത്താവേ, യോഹന്നാൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ ഞങ്ങളെയും പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കേണമേ എന്നു പറഞ്ഞു”. (ലൂക്കോസ് 11: 1)

മറെറല്ലാ കാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലും നമ്മുടെ ഉത്തമമാതൃകയായിരിക്കുന്നതു കർത്താവായ യേശുവാണ്. സുവിശേഷങ്ങളിൽ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചു പതിനെട്ടു സന്ദർഭങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പകുതിയും വി. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലാണ്. ആ കാരണത്താൽ തന്നെ ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെ ചിലർ “പ്രാർത്ഥനയുടെ സുവിശേഷം” എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് അന്വർത്ഥമാണ്. പ്രാർത്ഥനയേക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ കർത്താവു വളരെയധികം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തന്റെ ഉപദേശത്തേക്കാൾ വിലയേറിയതാണ് തന്റെ ജീവിതദൃഷ്ടാന്തം. കർത്താവു പ്രാർത്ഥിച്ചതായി പ്രത്യേകമെടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിവിധസന്ദർഭങ്ങളും താൻ ഉച്ചരിച്ച പ്രാർത്ഥനാവചനങ്ങളും തന്റെ രഹസ്യജീവിതത്തിലേക്ക് ഭയഭക്തിപുരസ്സരം എത്തിനോക്കുവാൻ നമ്മെ വളരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അവ കർത്താവിന്റെ പരസ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം.

യേശുവിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ തന്റെ പുത്രത്വത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു; അതായതു്, പിതാവിനെയുള്ള പരിപൂർണ്ണ ആശ്രയവും പിതൃഹിതത്തിനു പൂർണ്ണമായ വിധേയത്വവും. പ്രാർത്ഥന തന്റെ ജീവശ്വാസമായിരുന്നു, പ്രാർത്ഥനയുടെ ആത്മാവിൽ താൻ അനുനിമിഷം ജീവിക്കുകയും പ്രാർത്ഥനാവചനങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു താൻ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. നമുക്കൊരു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിക്കുവാനല്ല താൻ പ്രാർത്ഥിച്ചതു്. താൻ മനുഷ്യനായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ പിതാവിനോടുള്ള തന്റെ മുഴുവനായ ആശ്രയം നിമിത്തമാണ് താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നതു്. പിതാവിനോടുള്ള അഭംഗബന്ധം മൂലം നമ്മുടെ കർത്താവു പാപരഹിതനായിരുന്നു. ദൈവമെന്നുള്ള നിലയ്ക്കു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന യാതൊരു അമാനുഷികശക്തികളെയും തന്റെ സ്വന്ത ആവശ്യത്തിനായി താൻ വിനിയോഗിച്ചില്ല. പിതാവിനു പ്രസാദകരമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ തനിക്കു നമ്മേക്കാൾ എളുപ്പമായിരുന്നു എന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ല. ഒരു ജീവിതം വിശുദ്ധിയിൽ എത്രമാത്രം

ഉയരുന്നുവോ അത്രമാത്രം കൂടുതൽ ഉഗ്രതരമായ പരീക്ഷകൾ അതിനു നേരിടേണ്ടിവരും. ഗെത്സമെൻ തോട്ടത്തിലെ പോരാട്ടത്തോടു കിടപിടിക്കാവുന്ന എന്തെങ്കിലും യാതൊരു മനുഷ്യജീവിതത്തിലും കാണുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

നമ്മുടെ കർത്താവിനു പിതൃസന്നിധിയിലുണ്ടായിരുന്ന ധൈര്യവും ദൃഢവിശ്വാസവും തന്റെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു. ലാസറിന്റെ കല്ലറയ്ക്കൽ നിന്നുകൊണ്ടു താൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ പിതാവുമായുള്ള തന്റെ നിരന്തരസംസർഗ്ഗത്തെ അല്ലയോ കാണിക്കുന്നതു്? "പിതാവേ, നീ എന്റെ അപേക്ഷ കേട്ടതിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ വാഴ്ത്തുന്നു. നീ എപ്പോഴും എന്റെ അപേക്ഷ കേൾക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു". മററാരുടെയും അനുഭവത്തിൽ പ്രാർത്ഥന ഇതിനേക്കാൾ ഉയർന്നപടിയിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ എല്ലാ പ്രാത്ഥനകൾക്കും എല്ലായ്പോഴും ഉത്തരം ലഭിച്ചിരുന്നു. ഗത്സമെൻ തോട്ടത്തിലെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു് താൻ ആഗ്രഹിച്ചതിലും ഉപരിയായ ഉത്തരമാണ് ലഭിച്ചതു്. ആ പ്രാർത്ഥനയെ പിതാവു നിഷേധിച്ചു എന്നു നാം തെററിദ്ധരിക്കരുതു്.

നമ്മുടെ കർത്താവിനു് പ്രാർത്ഥനയുടെ കാര്യത്തിൽ വിജനസ്ഥലങ്ങളോടു ഒരു പ്രത്യേകപ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. "പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ അറയിൽ കടന്നു വാതിൽ അടച്ചു രഹസ്യത്തിലുള്ള പിതാവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്ക" എന്ന പ്രബോധനം സ്വന്ത അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളതായിരുന്നു. "അതികാലത്തു ഇരുട്ടോടെ അവൻ എഴുന്നേററു് പുറപ്പെട്ടു് ഒരു നിർജ്ജനസ്ഥലത്തു ചെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്നാണ് വി. മർക്കോസ് ഒരിടത്തു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഇതു കർത്താവിന്റെ ഒരു പതിവായിരുന്നിരിക്കണം. സമയത്തിന്റെയും സ്ഥലത്തിന്റെയും ഏകാന്തത, ഇവിടെ സ്പഷ്ടമാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനാവേളകൾ പലതും ശിഷ്യന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതവണ്ണം രഹസ്യമായിരുന്നെന്നും അതുകൊണ്ടു് അവയിൽ അധികം ഭാഗവും അവർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നും അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെററു വരാനിടയില്ല. ദൈവവുമായുള്ള ദീർഘനേരത്തെ ഈ രഹസ്യസംസർഗ്ഗത്തിന്റെ തഴക്കം എപ്പോൾ ആരംഭിച്ചു എന്നാലോചിക്കേണ്ടതാണ്. തീർച്ചയായും തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കു മുമ്പുള്ള നസറേത്തിലെ ജീവിതകാലത്തു അതാരംഭിച്ചിരിക്കണം. നമ്മുടെ രഹസ്യപ്രാത്ഥനാവേളകൾ എത്രമാത്രം കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടി പാലിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും അവയ്ക്കു എത്ര സമയവും ശ്രദ്ധയും നാം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഒരു സ്വയപരിശോധന ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

നമ്മുടെ കർത്താവു് അത്യന്തം ശ്രമകരമായ ഒരു ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ ശക്തി സംഭരിച്ചതു പ്രാർത്ഥനമൂലമാണ്. ജോലിത്തിരക്കു പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കയാണു ചെയ്തതു്. നമ്മുടെ അനുഭവം നേരേമറിച്ചാണ്. പ്രാത്ഥനയോ പ്രവൃത്തിയോ ഏതെങ്കിലും ഒന്നാണ് നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടും ഒരുമിച്ചു പോകണം. പകൽ മുഴുവൻ അദ്ധ്വാനിച്ചാലും പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ കഴിയാതവണ്ണം കർത്താവു ക്ഷീണിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനുള്ള ഒരു കാരണം തന്റെ അദ്ധ്വാനംതന്നെ പ്രാത്ഥനയായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. എങ്കിലും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു തന്നെയുള്ള പ്രത്യേക അവസരങ്ങൾ തനിക്കാവശ്യമായിരുന്നു. പ്രാത്ഥനയിലും പ്രവൃത്തിയിലും ഒരുപോലെ പിതൃസാന്നിദ്ധ്യബോധം താൻ പാലിച്ചിരുന്നു. ജോലിത്തിരക്കുമൂലം പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ സമയമില്ലാതെ പോകുന്നവർ ക്രിസ്തീയപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെന്നോ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല.

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഒരു പ്രധാന സ്വഭാവം അവ തനിക്കുവേണ്ടി ഉള്ളവയല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. തന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനകൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. വ്യക്തികളുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും തന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളുടെയും സഭയുടേയും ആവശ്യങ്ങളേയും മുൻനിർത്തി താൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. താൻ ഇപ്പോഴും നമുക്കുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല, ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടി തന്നെ. ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ നാം അഭയം പ്രാപിക്കണം. ആ പാദപീഠത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു നാം തന്നിൽനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പഠിക്കണം. താൻ നമ്മുടെഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുന്നു, നമ്മിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടു താൻ മുഖാന്തിരം ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുള്ള പദവിയാണ് നമുക്കോരോരുത്തർക്കുമുള്ളതു്. "കർത്താവേ പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണമേ."

(5—ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

ജീവിതംഎനിക്കു പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുമയിരുന്നതിൽ അപ്പുറവും ഞാൻ അർഹിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലുമാണെങ്കിൽ, വരുവാനിരിക്കുന്ന ജീവിതം എന്റെ പരിമിതമായ ബുദ്ധിശക്തിക്കു് ഭാവിക്കുവാനും പ്രതീക്ഷിക്കുവാനും കഴിയുന്നതിൽ പരമായി അത്ഭുതക[illegible]വും മനോഹരവുമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനേപ്പററി എനിക്കു സന്ദേഹമില്ല.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

നാലാം സുവിശേഷം

തിങ്കൾ. വി. യോ. 5: 8—13

മുപ്പത്തിയെട്ടു വർഷം മുടന്തനായി കിടന്നവൻ പായുംതെറുത്തു നടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു യഹൂദപ്രമാണികൾക്കു അതിൽ പ്രധാനമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു് ശാബത്തു ദിവസത്തിൽ പായ് ചുമന്നു എന്നുള്ള തെററാണ്. യഹൂദനിയമഗ്രന്ഥമായ മിഷ്നായിലെ ശാബത് എന്ന ഭാഗത്തുള്ള ഒരു നിയമത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണിതു്. ശാബത് ദിവസത്തിൽ ഒരു കുട്ടയ്ക്കു പിടിയുണ്ടാക്കുവാൻ മതിയാകുന്നത്ര കയറോ ഒരു അരിപ്പ തൂക്കിയിടുവാൻ മതിയാകുന്നത്ര പായ്പ്പുല്ലോ (ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയുടെ, ചെരിപ്പിന്റെ അളവെടുക്കുവാൻ മതിയാകുന്നത്ര പുല്ലെന്നു റബ്ബി യൂദാ പറയുന്നു) ചുങ്കക്കാരന്റെ രസീതെഴുതുവാൻ മതിയാകുന്നത്ര കടലാസോ, ഒരു ചെറിയ സൌരഭ്യ വാസനാദ്രവ്യക്കുപ്പിയുടെ അടപ്പുണ്ടാക്കുവാൻ മതിയാകുന്നത്ര പഴയകടലാസോ ചുമക്കുന്നവൻ ശാബത് ലംഘനക്കുററത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. (ശാബത്. 6: 8. 2)

നാം മന്ദഹാസം തൂകുന്നു. നോമ്പുകാലത്തു ചെമ്മീനും മാങ്ങായും വെച്ചതിന്റെ ചാർ കൂട്ടിയാൽ നോമ്പ് വീടിപ്പോകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ധാരാളം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ നമുക്കറിയാം.

ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ഏഴു ദിവസങ്ങളും ദൈവത്തിന്റേതാണെന്നുള്ളതിന്റെ അനുസ്മരണയായിട്ടാണ് ഏഴാം ദിവസം ദൈവത്തിനായി മാററിവയ്ക്കുന്നതു്. അതു മറന്നു് അതിനെ വെറുമൊരു ബാഹ്യാചാരമാക്കിത്തീർത്ത യഹൂദന്മാരെപ്പോലെ നാമും വളരെയഗാധമായ ആന്തരാർത്ഥമുള്ള പല സഭാചടങ്ങുകളേയും വെറും കാമ്പില്ലാത്ത തൊണ്ടുകളാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ടോ?

ചൊവ്വ. വി. യോഹ. 5: 10—16.

യഹൂദനിയമങ്ങളുടെ അധികാരത്തിന്മേൽ കവിഞ്ഞ അധികാരമായി ആ മുടന്തനു് അനുഭവപ്പെട്ടതു "നിന്റെ കിടക്ക എടുത്തു നടക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞ ആ ജീവിതത്തിന്റെ അധികാരമാണ്. ഇന്നു നാം ഏതെല്ലാം തർക്കശാസ്ത്രങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയോ വേദപുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കിത്തന്നെയോ ദൈവികസത്യങ്ങൾ പുറത്തുള്ളവരോടു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്താലും പിതാവുമായുള്ള വിശ്വാസാനുസരണബന്ധത്തിൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിനുള്ളിടത്തോളം ശക്തി നമ്മുടെ വചനങ്ങൾക്കുണ്ടാവുകയില്ല. സകല സംശയങ്ങളെയും സകല വാദപ്രതിവാദങ്ങളെയും നിറുത്തുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു മഹാശക്തിയാണു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയജീവിതം.

അവനു മുടന്തു മാറിയെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ദൈവത്തെ സ്തുതിപ്പാൻ യഹൂദന്മാർക്കു മനസ്സുണ്ടായില്ല. പിതാക്കന്മാരുടെ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുകയും മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടു ലംഘിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനെ അവൻ എത്ര തന്നെ യഥാർത്ഥ ദൈവഭയവും ദിവ്യജീവിതവുമുള്ളവനായാലും കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുകയെന്നതാണ് അവർക്കു പ്രധാന ചുമതലയായി തോന്നിയതു്.

ബുധൻ. വി. യോഹ. 5: 13—18.

ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ കാരുണ്യം മൂലം പാപങ്ങളിൽ നിന്നും യഥാർത്ഥ മോചനം പ്രാപിക്കുന്നവർ—പ്രത്യേകിച്ചും പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന മാനസാന്തരം കൊണ്ടു തിന്മയാകുന്ന മുടന്തിൽ നിന്നും ദൈവികജീവിതമാകുന്ന ആരോഗ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നവർ—തങ്ങൾ ഇനിയൊരിക്കലും പാപത്തിൽ വീഴുകയില്ല എന്നു സ്വയം അഭിമാനിച്ചു പലപ്പോഴും അധഃപതിക്കാറുണ്ടു്. നാം നല്ല ജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണെന്നഭിമാനിക്കുന്ന നമുക്കോരോരുത്തർക്കും 14-ാം വാക്യം ഒരു മാർഗ്ഗദർശിയായിരിക്കട്ടെ.

ദൈവം ആറു ദിവസം വേല ചെയ്തു, ഏഴാം ദിവസം തന്റെ വേലകളിൽ നിന്നും വിശ്രമിച്ചു എന്നുള്ളതാണല്ലോ ശാബതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി യഹൂദർ കരുതിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ല. മനുഷ്യന്റെ പാപംമൂലം ദൈവത്തിന്റെ വിശ്രമത്തിനു ഭംഗം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി പിതാവാം ദൈവം അനവരതം വിശ്രമമെന്യേ വേല ചെയ്കയാണെന്നും ആ വേലയിൽ പങ്കെടുക്കുകയാണു യഥാർത്ഥ പുത്രന്റെ കർത്തവ്യമെന്നും താൻ അവർക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ അതിലും അവർ തെററു കണ്ടുപിടിക്കുന്നു—അവൻ ദൈവത്തോടൊപ്പം വേല ചെയ്യുവാനുള്ള ധാർഷ്ട്യം കാണിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണ് ഇപ്പോൾ അവരുടെ കുററാരോപണം.

വ്യാഴം. വി. യോഹ. 5: 19—24.

സൂചകാത്ഭുതങ്ങളും അവയെത്തുടർന്നുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങളും എന്നുള്ള ആ രീതി ഇവിടെ നാം വ്യക്തമായി കാണുന്നു. കാനായിലെ വിരുന്നും ദൈവത്തിന്റെ ശുദ്ധീകരണവും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു നിക്കോദിമോസിനോടുള്ള പ്രഭാഷണം. രാജഭൃത്യന്റെ മകനെ സൗഖ്യമാക്കിയതും മുടന്തനെ നടത്തിയതും ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഇവിടെയുള്ള ഈ വചനങ്ങൾ.

തന്റെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിക്കുന്നവയാണ്. ദൈവം മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്നവനാണ്. അവരുടെ രോഗങ്ങൾ സൗഖ്യമാകണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുകയും സൗഖ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ്. ജീവനില്ലാത്തവർക്കു ജീവൻ നൽകുന്നവനാണ്.

നമ്മുടെ സഭയിലും ഇടവകകളിലും കുടുംബങ്ങളിലുമുള്ള കലാപങ്ങളെയും സ്പർദ്ധകളേയും ഉന്മൂലനം ചെയ്തു്, ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതു പോലെ അവയെയും രക്ഷിക്കുവാൻ താൻ കഴിവും ആഗ്രഹവുമുള്ളവനാണ്. നമ്മുടെ വിശ്വാസപൂർവ്വമായ പ്രവൃത്തിക്കും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുമായി താൻ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. തന്നിലുള്ള ആശ്രയം കൊണ്ടും തന്റെ വചനങ്ങളെ ചെവിക്കൊള്ളുന്നതു കൊണ്ടു മാത്രമേ ഇന്നു ന്യായവിധിയിലും മരണത്തിലും കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും ഇടവകകൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും രക്ഷയുണ്ടാവുകയുള്ളു.

വെള്ളി. വി. യോഹ. 5: 25—29.

കർത്താവേശുമിശിഹായുടെ സുവിശേഷത്തെ വെറും ഒരു സാമൂഹ്യസുവിശേഷമാക്കിത്തീർക്കുന്നവർ ഈ വചനങ്ങളെ "സസൂക്ഷ്മം" പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ലോകത്തിൽ ന്യായവും നീതിയും ഉളവാക്കുക എന്നുള്ളതു തന്റെ വേലയുടെ ഒരു പ്രധാനോദ്ദേശമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു പ്രകടനമായിട്ടാണു ദൈവാലയശുദ്ധീകരണത്തെ നാം കാണേണ്ടുന്നതു്. പക്ഷേ പഴയ നിയമപ്രവാചകന്മാരും (ഉദാ. യറമിയാ, ആമോസ്) സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെപ്പററി ധാരാളം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

എന്നാൽ യേശുനാഥന്റെ സന്ദേശം അവിടംകൊണ്ടവസാനിക്കുന്നു എന്നു് നമ്മുടെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാർ ചിന്തിക്കുന്നതു കാൽ നൂററാണ്ടു മുമ്പ് അമേരിക്കയിലും ജർമ്മനിയിലുമുണ്ടായിരുന്ന ചിന്താഗതികൾക്കു നമ്മുടെ സഭയിലെ ചിന്തകന്മാർ പലരും അടിമപ്പെട്ടുപോയതു കൊണ്ടാണ്.

ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ മരണം, ന്യായവിധി, ശിക്ഷ, രക്ഷ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു യേശുനാഥ

വെല്ലൂരാശുപത്രിയിലെ ക്രിസ്തുമസ്

(റെവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ്)

1954-ലെ ക്രിസ്തുമസ് വാരം ഞാൻ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനായി വെല്ലൂർ മിഷ്യനാശുപത്രിയിലാണ് ചെലവഴിച്ചതെങ്കിലും ആ ദിവസങ്ങൾ മായാത്ത ഒരു മുദ്ര എൻെറ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ പതിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭിന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭിന്നദേശങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമസ് വാരം ചെലവഴിക്കുവാനുള്ള ഭാഗധേയം എനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നുംതന്നെ ഇത്ര സുസ്മരണീയമോ ആകർഷണീയമോ ആയി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. അവശരുടേയും ദീനരുടേയും മധ്യത്തിൽ മരണവക്ത്രത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടേയും ജീവിതാശ നശിച്ചവരുടേയും ഇടയിൽ പൊറുക്കാവ്യാധി ബാധിച്ചവരുടെയും അംഗവൈകല്യം ഭവിച്ച് പരാലംബരായി ജീവിക്കുന്നവരുടേയും ചുററുപാടിൽ ഒരു രോഗിയായി ചെലവഴിക്കുക, അതും പ്രത്യേകിച്ച് ക്രിസ്തുമസ്സുവാരത്തിൽ ആസ്വാദ്യതരമോ ആകർഷണീയമോ ആയ ഒരനുഭവമായിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരനുഭവമായിരുന്നില്ല എൻേറയും എന്നെപ്പോലെയോ അതിലും അവശസ്ഥിതിയിലോ വെല്ലൂർ ആശുപത്രിയിൽ ഈ കഴിഞ്ഞ ക്രിസ്തുമസ്സുവാരം ചെലവഴിച്ചവരുടേയും. സ്വഭവനങ്ങളിൽ എത്രയും ആഘോഷകരമായി ക്രിസ്തുമസ്സു കൊണ്ടാടി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുപോലും ഇവിടെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതി പുൽക്കൂട്ടിൽ പിറന്ന ലോകരക്ഷകൻ വാരിച്ചൊരിയുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ടു കാണാതിരിക്കുകയില്ല.

ഡിസംബർ ആരംഭംമുതൽതന്നെ ആശുപത്രി വളപ്പിനുള്ളിലെവിടെയും അനാദ്യന്തനായ ലോകരക്ഷകൻെറ ജനനപെരുന്നാൾ കൊണ്ടാടുവാനുള്ള ഒരുതിടുക്കം, ഒരു ഒരുക്കം ദൃശ്യമായി തുടങ്ങുന്നതാണ്. നെട്ടനെടുങ്കൻ എടുപ്പുകളെല്ലാം വെള്ളപൂശി ശുഭ്രവസ്ത്രം ധരിച്ചുതുടങ്ങുകയായി. ക്രിസ്തുമസ്സ് അവധിയ്ക്കു് മെഡിക്കൽ കോളജ് അടച്ച് വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വഭവനങ്ങളിലേക്ക് യാത്രതിരക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ക്രിസ്തുമസ്സ് ഡിന്നർ നടത്തുക സാധാരണമാണ്. ആശുപത്രിയിലെ ഏതു വാർഡു സന്ദർശിച്ചാലും ശയ്യാവലംബികളായി കഴിയുന്ന രോഗികൾപോലും വർണ്ണക്കടലാസുകൊണ്ട് മനോഹരങ്ങളായ പൂക്കൾ നിർമ്മാക്കുന്നതിലും വാക്യങ്ങൾ വെട്ടുന്നതിലും വ്യാപൃതരായി കഴിയുന്നതു കാണാം. രോഗികൾക്ക് സമ്മാനങ്ങൾ മധുരപലഹാരങ്ങൾ മുതലായവ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ധനശേഖരാർത്ഥം പിരിവുപാത്രവുമായി ആതുരശുശ്രൂഷാബദ്ധരായി കഴിയുന്ന, ക്രിസ്തീയ സ്നേഹവും അനുകമ്പയും പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന നേഴ്സുകൾ സന്ദർശകരെ സമീപിക്കുകയായി. ക്രിസ്തുമസ്സ് ഡ്രാമാ തമിഴിലും ഇംഗ്ലീഷിലും അഭിനയിക്കുന്നതിനു ചുമതലപ്പെട്ടവർ അവ പഠിപ്പിക്കുന്നതിലും പരിശീലിക്കുന്നതിലും നിമഗ്നരായി കഴിയുന്നു. "O Come all ye faithful", "Silent night, holy night" ആദിയായ ക്രിസ്തുമസ്സ് ഗാനങ്ങളുടെ ആസ്വാദ്യതരമായ കർണ്ണാമൃതശബ്ദം ഹോസ്റ്റലുകളിൽനിന്നും ചാപ്പലിൽനിന്നും വാർഡുകളിൽനിന്നുമുയർന്ന് ആ ആതുരാലയാന്തരീക്ഷത്തെ സജീവവും പരിപാവനവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ചെറുഭവനംമുതൽ അത്യുന്നതസൗധങ്ങൾവരെ എല്ലായിടങ്ങളിലും ക്രിസ്തുമസ്സ് സന്ദേശം ഒരു പുതുമചൊരിഞ്ഞിരുന്നു.

ആശുപത്രിയിൽ വേലചെയ്യുന്ന ശതക്കണക്കിനു ജോലിക്കാരെ സന്തോഷഭരിതരാക്കുന്ന സമ്മാനദാനകൃത്യം 24-ം തീയതിതന്നെ നടന്നു. ആറുവർഷത്തിൽ കൂടുതൽ സർവീസുള്ള, എല്ലാവർക്കും അവരുടെ ബോണസ്സിനു പുറമേ ഒരു പുതപ്പോ, ജമുക്കാളമോ പാരിതോഷികമായി അന്നു നൽകുകയുണ്ടായി. ആറുരൂപായിൽ കുറയാത്ത ബോണസ്സും ഓരോ ജോലിക്കാരനു് ഈ അവസരത്തിൽ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുമസ് പിതാവ് തൻെറ പ്രത്യേക ചുവന്ന അങ്കി ധരിച്ച് ഹിമതുല്യം വെളുത്ത താടിമീശയുമായി വയോവൃദ്ധനെപ്പോലെ തലയാട്ടി പുഞ്ചിരി തൂകി സമ്മാനങ്ങൾ ഓരോന്നായി വിതരണംചെയ്യവേ, ഡാക്ടർ കാർമാൻ, ഡാക്ടർ ബ്രാൻഡ് ആദിയായ ഭിഷഗ്വരശ്രേഷ്ഠന്മാരേയും വിളിച്ച് ഓരോ ബലൂൺ സമ്മാനിക്കുന്നതും അവർ അവ സന്തോഷപുരസ്സരം വാങ്ങിക്കുന്നതും കണ്ടപ്പോൾ "ഇതാണ് യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യം", എന്നു ഞാൻ ആത്മകഥനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ആശുപത്രിയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവരെല്ലാംതന്നെ—ഒന്നാമൻ മുതൽ അവസാനത്തവൻ വരെ—ദൈവ മുമ്പാകെ വെറും കൂലിക്കാരാണെന്ന ക്രിസ്തീയ സത്യം ഇതു് ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുന്നു എന്നും എനിക്കു തോന്നി. ഈ ക്രിസ്തുമസ് പാരിതോഷികങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വമ്പിച്ച തുക അമ്മേരിക്കയിലുള്ള ആശുപത്രിയുടെ സ്നേഹിതർ അണ്ടുതോറും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമത്രെ.

ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവാർഹമായ മററു ചില വസ്തുക്കളും സ്മരണയിൽ വരുന്നു. ഈ വമ്പിച്ച ആശുപത്രി നടത്തുന്നതിനു് ഒരു ചിററിട്ടു റേ

ൻെറ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെപ്പററിയുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കുള്ളതിനെക്കാൾ കവിഞ്ഞ സ്ഥാനമുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ മരണത്തിനും ശിക്ഷയ്ക്കുമവകാശിയാണെന്നും പുത്രൻ മൂലം മാത്രമാണു ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു പുതിയ ജീവൻ നൽകുന്നതെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥങ്ങൾ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിൻെറ അടിത്തറയാണ്.

ശനി. വി. യോഹ. 5: 30—36.

താൻ ചെയ്യുന്ന മഹാത്ഭുതങ്ങൾ മനുഷ്യരെ ഭ്രമിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ളവയല്ല. യോഹന്നാൻെറ സാക്ഷ്യത്തെക്കാൾ മഹത്തരമായ ഒരു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവയാണവ. ആത്മാർത്ഥതയുള്ള ഹൃദയത്തിനു ദൈവസാന്നിധ്യബോധം വരുത്തത്തക്കവയാണീയത്ഭുതങ്ങൾ. അവ ദൈവത്തിൻെറ സ്നേഹാത്മകതയെ കാണിക്കുന്നവയാണ്.

താൻ സ്വയം ദൈവസമനാക്കി അങ്ങനെ ദൈവദൂഷണം ചെയ്തു, എന്നാണല്ലോ (5: 18) യഹൂദന്മാരുടെ ആരോപണം. അതിനു നേരിട്ടു നൽകുന്ന മറുപടിയാണ് ഇവിടെയാരംഭിക്കുന്നതു്. "ഞാൻ ദൈവത്തോടു മത്സരിച്ചു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവനല്ല എൻെറ അധികാരവും പ്രവൃത്തിയും വചനവും ദൈവദത്തമാകുന്നു" എന്നാണു താൻ സ്ഥാപിക്കുന്നതു്.

യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ തൻെറ തീക്ഷ്ണോജ്ജ്വലങ്ങളായ വചനങ്ങളെ അവരോടു പ്രഭാഷിച്ചപ്പോൾ അവർ അതിനെ സന്തോഷത്തോടും ഹർഷാരവത്തോടും കൂടെ ശ്രവിച്ചു. (5: 33, 35) എന്നാൽ ആ വചനത്തിൻെറ മുഴുവൻ ഉദ്ദേശമായ യേശുനാഥനെ അവർ പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉല്ലാസത്തോടും കൈകൊട്ടലോടും കൂടി കേൾക്കപ്പെടുന്ന എത്രയെത്ര പ്രസംഗങ്ങളാണ് അല്പസമയം കഴിയുമ്പോൾ പരിപൂർണ്ണമായും വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നതു്.

രത്തേക്കു 22 രൂപാ 8 ണയും ഒരു ദിവസത്തേക്കു 3800 രൂപായും ഒരു മാസത്തേക്ക് ഒരു ലക്ഷത്തിപ്പതിമ്മൂവായിരം രൂപായും ചെലവുവരുമത്രേ. ഇവിടെ ഒരു സൗജന്യക്കിടക്ക ഒരു വർഷം സന്ധിക്കുന്നതിനു 1500 രൂപാ വേണം. പ്രതിവർഷം പത്തു രൂപായെങ്കിലും ആശുപത്രിക്കു സംഭാവന ചെയ്യുന്നവർ ആശുപത്രിയുടെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്ന സ്ഥാനത്തിനു് അർഹരായിത്തീരുന്നു.

ക്രിസ്തുമസ് ദിവസം എല്ലാ വാർഡുകളും വൈദ്യുത ദീപങ്ങളാലും വർണ്ണക്കടലാസ്സുതോരണങ്ങളാലും ചിത്രോദ്ദീപകങ്ങളായ വാക്യശകലങ്ങളാലും ക്രിസ്തുമസ് ട്രീകളാലും Happy Christmas എന്നിത്യാദി ആശംസാലിഖിതങ്ങളാലും അലംകൃതമായിരുന്നു. അന്നു പതിവു നിയമത്തിനു വിരുദ്ധമായി അക്കം രാത്രി ഒൻപതു മണി വരെ ഏതു വാർഡിലും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു കാണുന്നതിനു അനുവാദമുണ്ട്. ഇത്രയധികം സന്ദർശകരെ ഇവിടേക്കു് ആകർഷിക്കുന്ന മറ്റൊരു ദിവസം ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ഓപ്പറേഷനു വിധേയമായതിനാലും മറ്റു് അവശതകളാലും ചുറ്റി നടന്നു വാർഡുകൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു് അപ്രാപ്തരായ ആളുകളെ wheel കസേരകളിൽ ഇരുത്തി കൊണ്ടുനടന്നു കാണിക്കുന്നതിനു ഭാരവാഹികൾ സൗകര്യം നൽകിയിരുന്നു. ഓരോ വാർഡിലുമുള്ള നേഴ്സുകളുടെയും രോഗികളുടെയും സഹകരണത്തിലും ഉദാരമായ സംഭാവനകൾകൊണ്ടും ചേതസ്സമാകർഷകമായ വിധത്തിൽ ആരോഗ്യപരമായ മാത്സര്യബോധത്തോടുകൂടെ നടത്തിയിരുന്ന വാർഡലങ്കാരങ്ങൾ നെട്ടുകെ നടന്നു കാണുന്നതിൽ ആർക്കാണു സന്തോഷം തോന്നാത്തതു്. ഒരു വാർഡിൽ ചികിത്സാർത്ഥം താമസിച്ചിരുന്ന മഹമ്മദീയനായ ഒരു രോഗിയുടെ ഔദാര്യത്താൽ ആ വാർഡ് വൈദ്യുത ദീപങ്ങളാലും മറ്റും കൂടുതൽ മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

കുട്ടികളുടെ വാർഡിൽ 'ഓരോ രോഗിക്കും പുതിയ ഉടുപ്പും നിക്കറും കളിപ്പാട്ടങ്ങളും ക്രിസ്തുമസ് ഫാദർ സമ്മാനിക്കയുണ്ടായി. അവക്കുവേണ്ടി പലർ ഏല്പിക്കുന്ന പാരിതോഷികങ്ങൾ പല ദിവസങ്ങളായിട്ടത്രേ ആ വാർഡിന്റെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന മലയാളിയായ സിസ്റ്റർ (ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ നമ്മുടെ പെൺകുട്ടികൾ ചെയ്യുന്ന സേവനം മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസാർഹമത്രേ) വിതരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്

ക്രിസ്തുമസ് ദിവസം രാവിലെ ഈ ആതുരാലയസ്ഥാപകയും വൃദ്ധയുമായ സ്കഡർ മദാമ്മ പരസഹായത്തോടെ വാർഡുകളിൽ ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചു കാണുന്നവർക്കെല്ലാം മന്ദസ്മിതം വിതരണം ചെയ്തു് ആനന്ദനിർവൃതി അടയുന്നതു കൺകുളിർപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ച ആയിരുന്നു.

നമുക്കിവിടെ ഒരു ചെറിയ ഇടവകയും വികാരിഅച്ചനും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സന്തോഷാവഹംതന്നെ. സ്വന്തപള്ളിയില്ലാതിരുന്നിട്ടും എസ്. പി. ജി, സമൂഹക്കാരുടെ പള്ളിയിൽ അവർ സദയം അനുവദിച്ചുതന്ന സമയത്തു പ്രഭാതപ്രാർത്ഥന നടത്തി വി. കുർബാന അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ഏകദേശം എഴുപത്തിയഞ്ചോളം അംഗങ്ങൾ അതിൽ സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആശുപത്രിചാപ്പലിൽ തമിഴിലും തെലുങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ക്രിസ്തുമസ്സ്സർവീസ് നടന്നു. അങ്ങനെ സന്തോഷത്തിന്റെയും ആഹ്ളാദത്തിന്റെയും അന്തരീക്ഷം നിറഞ്ഞു. ആ ദിവസം കടന്നുപോയി. കഠിനമായ വേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രോഗികൾപോലും ഈ പരിപാടികൾക്കു കാരണമെന്തെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിനിടയിൽ അലങ്കാരങ്ങൾ ചുറ്റിനടന്നു കാണുന്ന ബദ്ധപ്പാടിൽ, ഗാനാലാപങ്ങൾ ശ്രവിച്ചു് ആനന്ദിക്കവേ, അനസ്യൂതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സന്ദർശകബാഹുല്യമദ്ധ്യേ തങ്ങളുടെ വേദനകൾ കുറെ എങ്കിലും 'വിസ്മരിച്ചുപോയി കാണുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

നമ്മുടെയിടവകപ്പള്ളികളിൽ വാർഷികപ്പെരുന്നാൾ കൊണ്ടാടാത്ത പള്ളികൾ കാണുകയില്ല. വെടിക്കെട്ടിനും വെറിക്കൂത്തിനും, മദ്യപാനത്തിനും മദോന്മത്തതയ്ക്കുമായി നല്ല സംഖ്യകൾ വ്യയം ചെയ്യുന്ന ഇടവകകളും ചുരുക്കമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഇടവകകൾ വെല്ലൂരാശുപത്രിയിലെ ക്രിസ്തുമസ്സിന്റെ മാതൃകയിൽ 'അതതിടവകയിലെ പെരുന്നാളുകൾ നടത്തുന്നതിനും അങ്ങനെ ആ സന്ദർഭം ഇടവകാംഗങ്ങളും അല്ലാത്തവരുമായ സാധുക്കൾക്കു് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും പ്രയോജനകരവും ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണമായ ദിവസമാക്കുവാൻ സാധ്യമാകുമോ എന്നും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും.

(12-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

5. പരീശന്മാരെ ശാസിക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ (മത്താ 23.25—36, ലൂക്കോ 11: 39— 52

6. ധാർമ്മിക പ്രമാണങ്ങളും കല്പാന്തര ജ്ഞാനവും ഉദാഹരണമായി നോഹയുടെ കാലത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു് (മത്താ 24: 37—39, ലൂക്കോ 17: 26)

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5268

THE CHURCH WEEKLY

യുവജനപംക്തി 13

(Q) ക്യൂ എന്ന ഗ്രന്ഥം

വി. മത്തായിയും വി. ലൂക്കോസും വി. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെ എത്രമാത്രം ആശ്രയിച്ചിരുന്നുവെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലില്ലാത്തതും എന്നാൽ വി. മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും ഐകരൂപ്യത്തോടെ കാണുന്നതുമായ പല ഭാഗങ്ങൾ ഉള്ളതിനാൽ മറ്റേതോ ഒരു ഗ്രന്ഥംകൂടി അവർ തുല്യമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലുള്ള ചില കാര്യങ്ങൾ തന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ചിന്തിപ്പാൻ ചില ന്യായങ്ങളുണ്ടു്. വി. മർക്കോസു പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾക്കെതിരായി വി. മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിൽ ഐകരൂപ്യം കാണുന്നതു അവർ ഈ രണ്ടാമത്തെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുകൂടി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. അതായതു് യുക്തിക്കു കൂടുതൽ ചേർന്നതെന്നു ബോധ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെക്കാളധികം ഈ രണ്ടാമത്തെ ഗ്രന്ഥത്തെയാണു് അവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഉദാഹരണമായി കടുകുമണിയുടെ ഉപമ കാണുക. (മത്താ 13: 31... മർക്കോ. 4:30—32, ലൂക്കോ. 13. 18...) ഈ ഉപമയിലുള്ള രണ്ടു വാക്യങ്ങളിൽ പന്ത്രണ്ടിൽ കുറയാതെ വാക്കുകളുടെ ഐക്യം വി. മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതുപോലുള്ള ഐക്യത്തിനു ഉദാഹരണമായി മത്തായി 3:12, ലൂക്കോ 3: 17, മത്താ 11: 25—27 ലൂക്കോ 10.21 ഇവ താരതമ്യപ്പെടുത്തുക. ഇങ്ങനെ മർക്കോസിൽ ഇല്ലാത്തതും വി. മത്തായിയും ലൂക്കോസുംപൊതുവായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളാണു് കൂടുതലായി ഉള്ളതു്.

ഇതു ഒരു ഗ്രന്ഥമായിരിക്കണമെന്നില്ലെന്നും വാക്രൂപേണ പറഞ്ഞിരുന്ന ചില പാരമ്പര്യങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും ഒരു പക്ഷേ നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഭാഷയിലുള്ള ഐകരൂപ്യം ഈ ചിന്താഗതിയെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി മത്താ. 8:8ലും ലൂക്കോ 7:6ലും യോഗ്യനല്ല എന്നുള്ളതിലും മത്താ. 8.8ലും ലൂക്കോ 7. 7ലും 'ഒരു വാക്കു കല്പിക്കുക' എന്നുള്ളതിനും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രീക്കു പദങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ. ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള ഈ വാക്കുകൾ വ്യത്യാസം കൂടാതെ രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലും ഉള്ളതിൽ നിന്നും എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ അവർ ആശ്രയിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണു്. വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിലും ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലും മലപ്രസംഗം വഴിയായും മറ്റു ചില ധാർമ്മിക പ്രമാണങ്ങൾ നൽകിയതിന്റെ ശേഷം പിന്നാലെയാണു ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യനെ സുഖപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതും അവർ ആശ്രയിച്ചിരുന്നതു ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെയാണു് അല്ലാതെ ഒരു പാരമ്പര്യത്തെ അല്ല എന്നു തെളിയിക്കുന്നു.

വി. മത്തായിയും ലൂക്കോസും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു 'Q' എന്നാണു് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ജർമ്മൻ ഭാഷയിലുള്ള Quelle അഥവാ (source) എന്ന വാക്കിൽ നിന്നാണു് ഇതു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം അതിന്റെ ശരിയായ രൂപത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. അതിന്റെ രൂപം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പല പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു അത്ര എളുപ്പമുള്ള ഒരു കാര്യമല്ല. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ വി. മത്തായി വിട്ടുകളഞ്ഞതുപോലെയും മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങൾ വി. ലൂക്കോസ് വിട്ടുകളഞ്ഞതുപോലെയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും ഭാഗങ്ങൾ ഒരു പക്ഷേ ഈ എഴുത്തുകാർ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വരാം. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലില്ലാത്തതും വി. മത്തായിയും ലൂക്കോസും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ വേദഭാഗങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണു്. (Qന്റെ ഉള്ളടക്കം)

1. യോഹന്നാൻ സ്നാപകനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ അറിവുകൾ [മത്താ. 3: 7—10, ലൂക്കോ 3: 7—9) അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ചും കാരാഗൃഹത്തിൽ നിന്നുള്ള ദൂതിനെക്കുറിച്ചും നമുക്കു അറിവു തരുന്നു. (മത്താ 11:2—ലൂക്കോ 7:18...)

(നമ്മുടെ കർത്താവു പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം(മത്താ. 4:1-11. ലൂക്കോ 4: 1—13)

3. സൗഖ്യം നൽകുന്ന രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ. ഊമനായ ചെകിടൻ(മത്താ.12: 22. ലൂക്കോ.11:14) ശതാധിപന്റെ വേലക്കാരൻ (മത്താ 8.5.., ലൂക്കോ7. 1 ..)

4. മൂന്നു ചെറിയ ഉപമകൾ—കടുകുമണി, പുളിച്ചമാവു, കാണാതെപോയ ആടു് (മത്താ 13.31—33,:ലൂക്കോ 13:18—21;മത്താ 18:12..ലൂക്കോ15: 4)

(ശേഷം 11—ാം പേജിൽ)

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam